

Schone Schijn

Wanneer een hond voorafgaand aan zijn maaltijden een bel te horen krijgt, zal het luiden van een klokje voor hem een symbool voor eten zijn. Dit is hoe dieren denken; het gelijkende en het gelijktijdige horen bij elkaar. Zo herkent het dier het lekkere als leeftocht, het vervaarlijke als vijand en het geile als mooi meegenomen.

Mensen zijn hierin gelijk aan dieren. Weliswaar verwarren wij de beierende klokken bij bruiloften niet met de etensbel, maar in de supermarkt ontstaan wel gaten in de handen van de klanten die de kunstmatige verse-broodjes-lucht opvangen.

Wij mensen zijn dus net zo feilbaar als de hond die kwijlt bij klokgelui. Ik speel hier graag op in en breng mensen in verwarring. Ik leg hen illusies voor en bedrieg op die manier hun ogen. Elk beeld of materiaal kan hiervoor dienen, ik voel me niet gebonden aan een enkele techniek. Ik fop mensen graag met verf, maar ook met installaties en met woorden. Niet uit kwade wil, maar om hen te wijzen op de grenzen van hun eigen denken. Ik laat zien hoe zij geziene dingen vervormen in hun hoofd tot dingen die er niet zijn. Ik zorg dan ook dat alles wat ik op hun mouw speld weer als aap tevoorschijn komt. Maar zelfs de ring aan de vinger van de aap uit de mouw biedt geen garantie voor zijn integriteit. Alles wat we zien begrijpen we door vergelijking, wat lijkt kan echter blijken maar ook schijnen. De waarneming maakt overal een puinhoop van. Die puinhoop zal ik niet kuisen, ik hoop slechts op mooie rotzooi.